

Myšlenky o očistci

Člověk jako v zrcadle pozná své slabosti, hříchy a bude to zažívat jako bolestné pročišťování. Bůh v člověku s láskou oddělí dobré od zlého, aby všechnu sebestřednost a egoismus proměnil v lásku. Tento přechod je bolestný, pálící jako oheň. Ale tak se člověk stane tím, co s ním Bůh zamýšlel. Člověk přijde konečně nastálo plně k sobě. Jen tak bude schopen společenství s Bohem.

Zrání v lásce

Sv. Pavel mluví o tom, že při posledním soudu vyjde najevo dílo každého člověka. Mluví o "ohni", který vyzkouší dílo každého (1. Kor. 3,13-15).

Kristus hovoří o hříších, které nebudou odpuštěny ani na zemi, ani po smrti (Mt 12,32). To znamená, že z některých hříchů může být člověk očištěn i po smrti. Musí tedy vedle pekla existovat ještě i zvláštní stav, kde se člověk, který sice zemřel v lásce k Bohu, ale v lásce ještě nevyzrálé, plné sobeckosti /a sebestřednosti/, musí svou lásku očistit, zdokonalit. A tím stavem je očištěc. Podle sv. Augustina je to zrání v lásce. Duše touží po setkání s Bohem, ale není na to ještě ze své strany připravena. Proto trpí nad svou bolestí a nehotovostí. Poznává, že sobecké já není schopné vejít do styku se samým Bohem. V očistci je palčivě poznávána zvrácená zamilovanost člověka do sebe samého.

(Podle knihy Naše víra, str. 279n)

Je čisté oko našeho srdce?

Kéž bychom uměli jasně vidět všude a ve všem pravý účel, k jakému všechno je. Obyčejně i při dobré vůli dbáme, abychom sloužili Bohu, nedopouštěli se přestupků Jeho vůle, ale kolik věcí nám ujde! Tak např. se jistě snažíme, abychom svými úmysly Boha neuráželi, ale jak málo pamatujeme, že to nestačí, že nejen nesmíme smyslů užívat pro zlé, nýbrž že jsou především k tomu, aby nám pomáhaly k dobrému. Kdo tedy jenom smysly očišťuje, aby jimi nehřešil nebo nebyl sváděn ke hříchu, nekoná tím ještě dosti. Musí se snažit také jich užívat k posvěcení a spasení své duše.

Naše smýšlení musí být zásadně křesťanské. Spíše mysliti dobré, než zlé ve svém srdci. Myslití lépe o svém bližním než hůře! Ten, kdo již předem počítá, jak druhý je nespravedlivý, jak je špatný, kdo předem podezřívá a myslí na zlé tam, kde ještě neví, jak co dopadne? Kolik hříchů povstává právě z bezuzdnosti naší obrazivosti a fantazie! Kolik zbytečného trápení, kolik klidu v modlitbě ztrácíme, kolik času k dobrému! Proto je nanejvýš nutno, abychom svoje vnitřní smysly očišťovali.

Všechny těžkosti se nám jeví velké, dokud se spokojujeme s jejich pozorováním.

přísloví ze Zaire